

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9524/2025
19.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Јасминке Обућина, чланова већа, у парници тужиоца Општа болница Нови Пазар, са седиштем у Новом Пазару, чији је пуномоћник Решад Пљоковић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Златан Куртовић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 302/25 од 24.03.2025. године, у седници одржаној дана 19.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 302/25 од 24.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П 682/24 од 05.11.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да на име накнаде штете по основу регреса исплати тужиоцу износ од 650.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.07.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени на исплату преосталог износа до 1.300.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.07.2022. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 88.400,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 302/25 од 24.03.2025. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Пазару П 682/24 од 05.11.2024. године у ставовима другом и трећем изреке, тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да на име накнаде штете по основу регреса исплати тужиоцу поред досуђеног износа ставом првим изреке првостепене пресуде Основног суда у Новом Пазару П 682/24 од 05.11.2024. године и износ од 650.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.07.2022. године до исплате и обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 197.674,00 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 62.800,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Тужени је преко пуномоћника изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом указује да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 394. ЗПП. Другостепени суд је одлуку донео у границама жалбених навода и овлашћења из члана 394. ЗПП, при чему је прихватајући чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда, другачије применио материјално право, што представља законом дозвољено поступање другостепеног суда.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1021/22 од 21.06.2022. године, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Пазару П 827/17 од 05.01.2022. године и потврђена у делу који се односи на накнаду нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и страх који су досуђени тужиљи ББ из ... на име накнаде нематеријалне штете настале услед лекарске грешке, односно несавесног лечења од стране туженог који је код тужиоца запослен као лекар специјалиста из области Тужилац је са туженим био обухваћен тужбом тужиље ББ у означеним пресудама, као солидарни дужник, сагласно одредбама Закона о облигационим односима који уређују одговорност предузећа за штету у коме је запослени радио проузроковану трећим лицима. По правноснажним пресудама обавезани су тужилац и тужени да ББ солидарно исплате износ од 700.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете настале услед претрпљених физичких болова и износ од 600.000,00 динара на име нематеријалне штете коју је иста трпела услед претрпљеног страха, односно укупан износ од 1.300.000,00 динара. Тужилац је тужиљи ББ дана 22.07.2022. године исплатио целокупан наведени износ, иако је до штете дошло искључивом кривицом туженог, односно услед његовог несавесног рада, што произилази из резултата доказног поступка спроведеног у парници која се водила пред Основним судом у Новом Пазару.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је с позивом на одредбе чланова 208. став 1. и 277. Закона о облигационим односима делимично усвојио тужбени захтев тужиоца закључујући да су тужилац и тужени у обавези као солидарни дужници да исплате износ од 1.300.000,00 динара, из чега произилази да тужилац има право регреса на половину плаћеног износа, односно 650.000,00 динара са законском затезном каматом од дана исплате. У преосталом делу, а преко досуђеног износа, тужбени захтев је одбијен.

Другостепени суд не прихвата изнете разлоге првостепеног суда у делу у коме је одбијен тужбени захтев, из разлога што је тужени оглашен кривим правноснажном пресудом Основног суда у Новом Пазару К 586/14 од 27.11.2018. године, те се одговорност туженог заснива на утврђеној кривици сходно одредбама члана 154. став 1. Закона о облигационим односима а у вези са чланом 13. Закона о парничном поступку, док се одговорност тужене болнице Нови Пазар заснива на штети коју је њен запослени

радом проузроковао сходно одредби члана 171. Закона о облигационим односима. Код утврђене чињенице да тужилац ни на који начин није проузроковао штету тужили, односно да је тужени лекар специјалиста правноснажно кривично осуђен због његове крајње непажње и због искључиве кривице настале услед његовог несавесног рада, то према становишту другостепеног суда, тужилац има право регреса у односу на туженог у целости, па му поред досуђеног износа од 650.000,00 динара, припада и износ од 650.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.07.2022. године од дана када је извршена исплата тужиоца оштећеној, сходно одредбама члана 277. Закона о облигационим односима.

Ревизијом се оспорава изнето становиште другостепеног суда. Ревидент указује да је у конкретном случају реч о пасивној солидарности (чл. 414–420 ЗОО). Истиче да одговорност болнице и лекара није идентична, јер болница одговара по основу одговорности за другог (чл. 170. и 171. ЗОО), док се одговорност лекара заснива на кривици. Сматра да је другостепени суд погрешно засновао одлуку искључиво на правноснажној кривичној пресуди, иако та пресуда није била изведена као доказ пред првостепеним судом, чиме је, по наводима ревизије, прекорачио овлашћења из члана 394. ЗПП. Сматра да парнични суд није везан кривичном пресудом у погледу свих чињеница, већ само у погледу постојања кривичног дела и кривице, док питање узрочно-последичне везе и обима одговорности мора бити самостално доказано у парничном поступку. Истиче да болница није располагала одговарајућом медицинском опремом за благовремено утврђивање узрока инфекције, што указује на њен допринос настанку штете, те да није било основа да се терет регреса у целости пребаци на туженог.

Ревизија није основана.

Према члану 13. Закона о парничном поступку, суд у парничном поступку везан је правноснажном осуђујућом кривичном пресудом у погледу постојања кривичног дела и кривице учиниоца.

Насупрот ревизијским наводима другостепени суд није прекорачио овлашћења када је своју одлуку засновао на правном дејству правноснажне пресуде Основног суда у Новом Пазару К 586/14 од 27.11.2018. године, а која је изведена као доказ у поступку пред Основним судом у Новом Пазару који је вођен под бројем П 827/17 по тужби оштећене против овде тужиоца и овде туженог ради накнаде штете. Дакле, у том поступку је утврђено да је тужени учинио кривично дело из члана 259. став 1. у вези члана 251. став 1. Кривичног закона (тешко дело против здравља људи), умишљајем, дакле обухвата и евентуални умишљај. Стога се не ради о поновном утврђивању одговорности туженог, јер је о томе већ одлучено, већ о основаности захтева за регрес

Супротно ревизијским наводима, у конкретном случају штета јесте била последица кривичног дела несавесног лечења, те је постојање штете и узрочно-последичне везе обухваћено чињеничним описом дела и разлозима кривичне пресуде.

Како је тужени правноснажно оглашен кривим за кривично дело које је резултирало штетном последицом по оштећену, правилан је закључак другостепеног суда да је његова одговорност заснована на кривици у смислу члана 154. став 1. Закона о облигационим односима.

Према члану 172. став 2. Закона о облигационим односима, ако за одређени случај није што друго у закону одређено, правно лице има право на накнаду од лица које је штету скривило намерно или крајњом непажњом.

Према члану 208. став 1. Закона о облигационим односима, солидарни дужник који исплати више него што износи његов удео у штети може захтевати од осталих да му накнаде оно што је платио за њих. Став 2. истог члана прописује да суд одређује удео сваког дужника према тежини његове кривице и тежини последица.

У конкретном случају тужени је штету проузроковао искључиво својом крајњом непажњом, док није утврђен било какав допринос болнице настанку штете, па следи да је правилан закључак другостепеног суда да тужилац има право на регрес у целости.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**